

[Lønger]

ord og handling har det meget dårligt med hinanden i denne regering.

Ministeren er også inde på spørgsmålet om registrering af telefonsamtaler, f.eks. arbejdsgivernes registrering af ansattes telefonsamtaler og hotellernes registrering af gæsternes samtaler. Det problem har VS for kort tid siden fremsat et forslag om, og der var fra alle sider modvilje mod den form for registrering. Nu forstår jeg, at hr. Brusvang i dag ikke er helt så modvillig, som hans partis ordfører var ved den lejlighed, men et klart flertal er der tilsyneladende mod denne form for registrering.

Det, der var uenighed om dengang, var, at vi ville stoppe disse registreringer ved at forbyde dem. Ministeren vil tilsyneladende bruge registerlovgivningen. Det sagde han også dengang, men han siger selv i denne redegørelse, at det er meget vanskeligt, og det er jeg helt enig i, men det er jo netop, fordi ministeren har sat sig i hovedet, at netop registerlovgivningen skal bruges til at standse disse registreringer.

Registertilsynet har sagt i en konkret sag, at der ikke er tale om registre, og det nytter ikke, at man bare begynder at kalde dem registre, for det er også selve konstateringen af, hvem andre mennesker ringer til, der må stoppes; det vil bryde enhver systematik i en registerlovgivning at bruge den til det. For os at se minder det mere om andre indgreb i den personlige integritet, og dér mener vi, at den slags regler findes. Hvis vi anvender registerlovgivningen, vil vi også få meget vanskeligt ved at få plads til den såkaldt berettigede brug. De tilfælde, hvor en hotelgæst faktisk selv beder om en specificeret regning, vil ryge med i købet.

Et forbud mod telefonregistrering, for så vidt den er uberettiget, vil derimod give den fornødne nuancering til, at der både er en beskyttelse og en mulighed for, at man kan bede om en specificering, og så er registrering jo netop i disse tilfælde ikke uberettiget. Det er en umulighed for os at se at gøre disse spørgsmål til noget, der vedrører registerlovgivning. Der er ikke tale om registre, og der bør ikke blive tale om at kalde det registre.

Ministerens ord i redegørelsen om de private registre er også ganske sympatiske. Han taler om, at der skal være egenindsigt, som var der tale om offentlige registre – det er vi

helt enige i – og så henviser han til erfaringer fra andre lande og beroliger med, at denne ret kun udnyttes i et yderst begrænset omfang. Det får mig til at sige, at det har nok en ganske naturlig forklaring. Folk går jo ikke helt tilfældigt hen og ser, hvad der måtte findes om dem i de private registre, især da ikke når der er mange af slagsen, f.eks. advarselsregistre og kreditbureauerne.

Vi er enige i, at der skal indføres en egenindsigt, men den skal kombineres med en pligt for hvert enkelt privat register til f.eks. én gang om året at underrette dem, der står i registeret, om, at de faktisk står der; ellers vil der ikke være nogen, der går ind og ser efter, hvad der står om dem, og så vil egenaccess i denne forbindelse have en ganske begrænset betydning, og reglen vil ikke være det papir værd, den er skrevet på.

I dag er der meget detaljerede regler om optagelse i et register over mennesker med manglende kreditværdighed, men for det første er de utilstrækkelige, og for det andet er der forskellige regler for optagelse i bureauer vedrørende kreditværdighed og andre private registre.

Jeg skal samtidig tilføje, at advarselsregistre over personer, som arbejdsgiverne af en eller anden grund ikke ønsker at ansætte, og andre advarselsregistre burde afskaffes helt. For os at se er det især de offentlige arbejdsgivere, der misbruger de muligheder, de har for at søge oplysninger om kommende ansatte, og det er, fordi de offentlige arbejdsgivere har en delvis adgang til at anvende oplysningerne fra det centrale kriminalregister og bede om straffeattester. For os at se er der ingen grund til at udelukke straffede personer fra bestemte job, hvis det er helt uvedkommende forseelser, de er straffet for, og derfor må anvendelsen af disse straffeattester overvejes samtidig, selv om de ligger under det centrale kriminalregister og derfor er uden for enhver kontrol, altså også uden for registerlovgivningen, som vi diskuterer her.

Til slut vil jeg sige om pressens registre, som jeg er glad for at ministeren har med i redegørelsen, at for så vidt man holder sig til offentligt tilgængelige oplysninger, er der ikke nødvendigvis nogen problemer. Forkerte oplysninger i en artikel vedrører i hvert fald ikke registerlovgivningen. Der er heller ikke nogen problemer, hvis man holder sig på et vist niveau af presseetik. Nej, proble-